

บทที่ 4

นักประพันธ์สตรีอเมริกันในศตวรรษที่ 19

เค้าโครงเรื่อง

1. ชีวิตประวัติของแฟนนี เฟิร์น (Fanny Fern)
2. ผลงานของแฟนนี เฟิร์น และแนวทางการวิจารณ์
3. ชีวิตประวัติของอิมมีลี ดิคกินสัน (Emily Dickinson)
4. ผลงานของอิมมีลี ดิคกินสัน และแนวทางการวิจารณ์

สาระสำคัญ

1. แฟนนี เฟิร์นเกิดเมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม ค.ศ. 1811 ที่บ้านบนถนนเอสเส็กซ์ (Essex Street) เมืองพอร์ตแลนด์ (Portland) มลรัฐเมน (Maine) เป็นบุตรคนที่ 5 ในจำนวน 9 คนของนาธาเนียล วิลลิส (Nathaniel Willis) เจ้าหน้าที่ผู้ช่วยบาทหลวง (Deacon) แห่งโบสถ์พาร์คสตรีท (Park Street Church) กับฮันนาห์ พาร์คเกอร์ (Hannah Parker) เสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งเมื่อวันที่ 10 ตุลาคม ค.ศ. 187

2. แฟนนี เฟิร์นมีผลงานการประพันธ์มากมาย อาทิ นวนิยาย เรื่องสั้นขนาดยาว เรื่องสั้นรวมเล่ม เรื่องสั้นเพื่อเยาวชน และคอลัมน์ในหน้า 4 ของหนังสือพิมพ์ **The New York Ledger** ผลงานหลากหลายของเฟิร์นแสดงถึงความด้อยโอกาสทางการศึกษาของสตรี สถานภาพที่ไม่เท่าเทียมกับผู้ชาย และโอกาสในการประกอบอาชีพ นอกจากนี้เธอเขียนเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสังคมในหลายด้าน อาทิ การศึกษาของเด็ก ปัญหาเด็กในสลัม ปัญหาโสเภณี ปัญหาแพ้น้ำ การแต่งกายสตรีที่แข่งขันกันเรื่องความฟุ่มเฟือย ปัญหาสุขภาพ การเรียกร้องให้สตรีมีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งและการสนับสนุนการเลิกทาส

3. อิมิลี ดิกคินสันเกิดเมื่อวันที่ 10 ธันวาคม ค.ศ. 1830 ที่เมืองแอมเฮิร์สต์ (Amherst) มลรัฐแมสซาชูเซตส์ (Massachusetts) เป็นบุตรคนที่ 2 ในจำนวน 3 คนของเอ็ดเวิร์ด ดิกคินสัน (Edward Dickinson) ทนายความผู้มีตระกูลดีและมีฐานะมั่งคั่งกับอิมิลี นอร์ครอส (Emily Norcross) เสียชีวิตด้วยโรคไตหรือที่เรียกว่าโรค Bright's disease ตามชื่อหมอผู้ค้นพบโรคชาวอังกฤษชื่อ ริชาร์ด ไบรท์ (Richard Bright, 1798-1858) เมื่อวันที่ 19 พฤษภาคม ค.ศ. 1886

4. อิมิลี ดิกคินสัน มีผลงานประพันธ์ประเภทร้อยกรองรวมทั้งสิ้น 1,775 ชิ้น ผลงานเหล่านี้แสดงถึงความรู้สึกที่เธอมีต่อพระเจ้าและความตายในลักษณะการแสวงหาความจริง เพื่อให้เกิดสติปัญญา เธอได้รับอิทธิพลจากทฤษฎีทางปรัชญาทรานแซนเด็นเทลิสม์ (Transcendentalism) ดังนั้น เธอจึงใช้ธรรมชาติเป็นสื่อในการแสวงหาความมีตัวตน และแสวงหาคำตอบเกี่ยวกับชีวิต การเกิด แก่ เจ็บ ตาย และความเป็นอมตะ

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักศึกษาสามารถเล่าประวัติโดยย่อของแฟนนิ เฟิร์นได้
2. นักศึกษาสามารถยกตัวอย่างพร้อมทั้งวิจารณ์ผลงานของแฟนนิ เฟิร์นได้
3. นักศึกษาสามารถเล่าประวัติโดยย่อของอิมิลี ดิกคินสันได้
4. นักศึกษาสามารถยกตัวอย่างพร้อมทั้งวิจารณ์ผลงานของอิมิลี ดิกคินสัน ได้

รูปที่ 22 แฟนนี เฟิร์น

รูปที่ 23 ที่ฝังศพแฟนนี เฟิร์น

นักประพันธ์สตรีในศตวรรษที่ 19 ส่วนใหญ่เขียนผลงานประพันธ์ประเภทต่างๆ จากประสบการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตตนเองและบุคคลในครอบครัว โอกาสทางการศึกษาที่มีมากขึ้น ทำให้นักประพันธ์เหล่านี้มีความรู้และโลกทรรศน์ที่กว้างขึ้น ความเชื่อทางศาสนา ปรัชญาจากประเทศแถบยุโรป และอัตราการเสียชีวิตของเด็กและสตรีที่คลอดบุตรมีอิทธิพลต่อนักประพันธ์สตรีเหล่านี้มาก นอกจากนี้ปัญหาสังคมที่เกิดจากการขยายตัวทางด้านอุตสาหกรรมทำให้นักประพันธ์สตรีต้องร่วมมือกันเรียกร้องให้ผู้มีอำนาจในสังคมยุคนั้นดำเนินการช่วยเหลือเพื่อพัฒนาสภาพความเป็นอยู่ของประชาชนโดยส่วนรวมให้ดีขึ้น แม้นักประพันธ์สตรีบางคน เช่น อิมิลี ดิคคินสันจะปกปิดตนเองและผลงานไว้ไม่ยอมตีพิมพ์ ผลงานของเธอที่ปรากฏแก่สายตาสาธารณชนภายหลังที่เธอเสียชีวิตแล้วแสดงให้เห็นถึงความเป็นอัจฉริยะทางวรรณกรรมและความเชื่อทางศาสนาในลักษณะคล้ายคลึงกับนักประพันธ์สตรีคนอื่นๆ อาจกล่าวได้ว่าผลงานของนักประพันธ์สตรีคือผลงานที่แสดงถึงการต่อสู้ของผู้หญิงในสังคมที่ผู้ชายมีอำนาจและสิทธิในการออกเสียงเพียงฝ่ายเดียว แมรี เคลลี (Mary Kelly) สรุปสาระงานเขียนของนักประพันธ์สตรีไว้ดังนี้ว่า โยงใยแห่งการจำกัดขอบเขตสตรีให้อยู่แต่ภายในบ้านจะนำไปสู่การต่อสู้ของนักประพันธ์สตรีและแผ่ขยายไปเป็นการต่อสู้ของสตรีทั้งหมด เรื่องราวของสตรีที่ถูกกำหนดให้เกิดมาเพื่อบริการเพศชายโดยไม่คำนึงถึงตนเองถูกบันทึกไว้ในผลงานหลากหลาย รวมทั้งการต่อสู้ภายในบ้านของสตรีจะปรากฏสู่สายตาประชาชนด้วย “The enclosed web of domesticity guaranteed that the struggle of the writer would constitute an extension of the struggle of the woman, that tales of women consumed in selfless service would fill their pages, and that the woman embattled in the home would appear in like guise before the world.” การต่อสู้ของสตรีจะดำเนินไปจนกว่าเสรีภาพและความเสมอภาคที่แท้จริงจะเกิดขึ้นในสังคม

1. ชีวิตประวัติของเฟรนด์เฟรนด์²

เฟรนด์เฟรนด์เกิดเมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม ค.ศ. 1811 ที่เมืองพอร์ตแลนด์ มลรัฐเมน เป็นบุตรคนที่ 5 ในจำนวนพี่น้อง 9 คนของนาธานียล วิลลิส ผู้เป็นเจ้าหน้าที่ผู้ช่วยบาทหลวงแห่งโบสถ์พาร์คสตรีทและฮันนาห์ พาร์คเกอร์ เมื่อแรกเกิดเฟรนด์ได้รับการตั้งชื่อว่า เกรตา เพย์สัน วิลลิส (Grata Payson Willis) ตามชื่อมารดาของบาทหลวงเอ็ดเวิร์ด เพย์สัน (Reverend Edward Payson) ผู้ที่ครอบครัววิลลิสให้ความเคารพนับถืออย่างมาก ต่อมาบิดามารดาของเฟรนด์ตั้งชื่อให้เธอใหม่ว่า ซารา (Sara) เมื่อเธอมีอายุ 6 สัปดาห์ครอบครัววิลลิสอพยพไปตั้งรกรากที่เมืองบอสตัน มลรัฐแมสซาชูเซตส์

แม้ว่าต้นตระกูลวิลลิสคือจอร์จ วิลลิส (George Willis) ผู้อพยพมาจากประเทศอังกฤษมาตั้งรกรากที่มลรัฐแมสซาชูเซตส์ในปี ค.ศ. 1630 จะมีอาชีพเป็นช่างก่ออิฐและช่างก่อสร้าง พวกวิลลิสในรุ่นหลังยึดอาชีพหนังสือพิมพ์มาโดยตลอด นาธานียล วิลลิส (Nathaniel Willis) ปู่ของเฟรนด์ผู้เป็นคนตระกูลวิลลิสรุ่นที่ 6 และเกิดในปี ค.ศ. 1755 ช่วยบิดาคือชาร์ลส์ วิลลิส (Charles Willis) ในการผลิตหนังสือพิมพ์ชื่อ The Independent Chronicle ในปี ค.ศ. 1776 ซึ่งเป็นช่วงสงครามประกาศอิสรภาพของประเทศสหรัฐอเมริกา บุตรชายของนาธานียลชื่อ นาธานียล วิลลิสเช่นเดียวกันเป็นบิดาของเฟรนด์เกิดเมื่อวันที่ 6 มิถุนายน ค.ศ. 1780 ดำเนินรอยตามอาชีพของบิดาโดยเป็นผู้ฝึกงานในสำนักพิมพ์และผลิตหนังสือพิมพ์ชื่อ The Eastern Argus ในเมืองพอร์ตแลนด์ หนังสือพิมพ์นี้เป็นหนังสือพิมพ์หัวรุนแรงที่ต่อต้านผู้สนับสนุนระบบสหพันธรัฐ (Federalism) แต่ต่อมาหนังสือพิมพ์นี้กลายเป็นหนังสือพิมพ์หัวรุนแรงและกลายเป็นหนังสือพิมพ์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับศาสนาอย่างมาก ต่อมาเมื่อธุรกิจการพิมพ์ที่เมืองพอร์ตแลนด์ซบเซาลง นาธานียล วิลลิสอพยพครอบครัวมาอยู่ที่เมืองบอสตัน และผลิตหนังสือพิมพ์ชื่อ The Boston Recorder ในปี ค.ศ. 1815 นับว่าเป็นหนังสือพิมพ์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับศาสนาเป็นฉบับแรกของประเทศสหรัฐอเมริกา ในปี ค.ศ. 1827 วิลลิสตีพิมพ์นิตยสารชื่อ The Youth's Companion จากสำนักพิมพ์ของเขาที่ตั้งอยู่บนถนนเดวอนเชียร์ (Devonshire Street) นิตยสารเล่มนี้มีอายุยาวถึง 102 ปีและมีจุดประสงค์ที่จะให้ความบันเทิงและพัฒนาคุณภาพชีวิตของวัยรุ่น ครอบครัววิลลิสมีความเป็นอยู่

สะดวกสบายอยู่ที่บ้านตึก 3 ชั้นบนถนนแอทกินสัน (Atkinson Street) ใกล้ฟอร์ทฮิล (Fort Hill) บ้านหลังนี้เป็นบ้านที่เฟิร์นใช้ชีวิตวัยเด็กอย่างผาสุกและอบอุ่นไปด้วยความรักความเข้าใจจากมารดาผู้อ่อนโยน บ้านหลังนี้ต่อมาได้กลายเป็นฉากในผลงานของเธอหลายเรื่องด้วยเช่นกัน

โชคดีที่บิดามารดาของเฟิร์นเห็นความสำคัญและคุณค่าของการศึกษา เธอและพี่น้องจึงได้รับการศึกษาที่ดีที่สุด ลูกชายของตระกูลจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยเยล (Yale University) ลูกสาวของตระกูลได้เข้าเรียนโรงเรียนสตรีที่มีชื่อเสียงที่สุด เฟิร์นได้รับการศึกษาครั้งแรกจาก The Emerson Ladies' Seminary ที่เมืองเซากัส (Saugus) แต่เธอต้องเดินทางกลับบ้านกลางคันเนื่องจากเกิดไข้ไอ้คำอีแดงระบาด (Scarlet fever) ช่วงปี ค.ศ. 1825 ถึง ค.ศ. 1827 เฟิร์นและแมรี่พี่สาวของเธอเข้ารับการศึกษาที่ Zilpha Polly Grant's School ในเมืองเดอริ (Derry) มลรัฐ นิวแฮมเชียร์ (New Hampshire) ต่อมาเฟิร์นเข้าศึกษาที่ Hartford Female Seminary ของ แคทเธอรีน บีชเชอร์ (Catherine Beecher) ที่เมืองฮาร์ทฟอร์ด มลรัฐคอนเนคติกต์เป็นเวลา 3 ปี บิดามารดาของเฟิร์นเชื่อมั่นว่าการศึกษาในความดูแลของครูผู้เคร่งศาสนาอย่างบีชเชอร์จะทำให้เฟิร์นมีความศรัทธาในคริสตศาสนาแบบคาลวิน นอกจากนี้โรงเรียนของแคทเธอรีน บีชเชอร์จัดว่าเป็นโรงเรียนสตรีที่ดีมากในขณะนั้นดังที่เอเธล พาร์ตัน (Ethel Parton) หลานสาวคนเดียวของเฟิร์นแสดงความเห็นไว้ว่าโรงเรียนของแคทเธอรีน บีชเชอร์ทันสมัยที่สุดในขณะนั้นในการสอนภาษาละติน คณิตศาสตร์ และวรรณคดีให้นักศึกษาสตรีอย่างละเอียดถี่ถ้วนซึ่งอย่างไม่เคยปรากฏ มาก่อน “Miss Beecher's school was in its day extremely advanced, and in Latin, mathematics and literature gave the 'seminary young ladies' instruction of a thoroughness and extent then almost unheard of for girls.”³

ที่ Hartford Female Seminary นี้เฟิร์นผู้มีนิสัยรักการผจญภัยและความตื่นเต้นสร้างความประทับใจให้แก่คณาจารย์และเพื่อนร่วมชั้นเรียนของเธอมาก (แฮเรียท บีชเชอร์ สโรว์ ศึกษาและช่วยสอนที่โรงเรียนแห่งนี้ด้วย) เจมส์ พาร์ตัน (James Parton) สามีนคนที่สามและคนสุดท้ายของเฟิร์นกล่าวถึงบุคลิกของเฟิร์นในวัยสาวว่าเฟิร์นเป็นคนหัวมที่มีสุขภาพดีและมีผมหยิกสีฟางข้าวที่โดดเด่นและดึงดูดผู้พบเห็น “Sara Willis was a plump, rosy, vigorous little girl, with a rare profusion of yellow curls that attracted the notice of many passers-by.”⁴

สีผมของเธอทำให้เธอได้รับสมญาว่า “Yellowbird” และบุคลิกลักษณะที่มีความเย็บคมทันคน ตลอดเวลาทำให้เธอได้รับสมญาอีกว่า “Sol Volatile”⁵ จดหมายของแฮเรียท บีชเชอร์ สโตว์ถึง เจมส์ พาร์ตันเพื่อขอบคุณที่เขาช่วยสนับสนุนสิทธิของนักเขียนอเมริกันมีข้อความตอนหนึ่งแสดงความรำลึกถึงความห้าวหาญและนิสัยรักการผจญภัยของแฟนนี่ เฟิร์นในวัยเรียนอย่างมีรสชาติว่า เฟิร์นเคยเป็นผู้นำในการขโมยอาหารรับประทานในเวลากลางวันและฉีกหนังสือเรขาคณิตไป ม้วนผม

I believe you have a claim on a certain naughty girl once called Sarah Willis . . . who . . . one night stole a pie from a Mrs. Strong's and did feloniously excite to sedition and rebellion some five or six other girls--eating said pie . . . in defiance of the laws of the school . . . ask her if it isn't so? and if she remembers curling her hair with leaves from her geometry?--perhaps she has long been pertinent--perhaps--but . . . when I read Fanny Fern's articles I detect sparks of the old witchcraft and say, as poor Mrs. Strong [the matron] used to when any new mischief turned up, 'That's Sarah Willis, I know!'⁶

ลักษณะนิสัยที่รักความเป็นธรรมและความเสมอภาคของแฟนนี่ เฟิร์นปรากฏในขณะที่เธอศึกษาอยู่ในโรงเรียนของแคทเธอริน บีชเชอร์คือการที่เธอแอบสลับถาดใส่เนยคุณภาพดีของแคทเธอริน บีชเชอร์กับถาดใส่เนยคุณภาพเลวกว่าของนักเรียนเพื่อให้บีชเชอร์รับรู้ถึงความไม่เสมอภาคที่แม่บ้านของโรงเรียนปฏิบัติต่อนักเรียน

แฟนนี่ เฟิร์นส่อแววจนริษะทางวรรณกรรมมาตั้งแต่เด็ก เธอช่วยเขียนบทความให้หนังสือพิมพ์ของบิดา ความเรียงเรื่อง “Suggestions on Arithmetic” กล่าวถึงความหมกมุ่นกับการเรียนคณิตศาสตร์ของเธอ จนไม่สนใจกับสิ่งใดที่เธออ่านประกวคในการแสดงผลงานประจำปีของโรงเรียนเมื่อปี ค.ศ. 1829 แสดงให้เห็นว่าเธอมีลีลาการเขียนที่มีไหวพริบและสนุกสนานดังตัวอย่างที่คัดตอนมาต่อไปนี้

Of his many speeches, one in which he protested his warm interest brought only one word that chimed with my train of thought. 'Interest,' exclaimed I, startling from my reverie. 'What per cent, sir?' 'Ma'am?' exclaimed my attendant in the greatest possible amazement. 'How much per cent, sir?' said I, repeating my question. His reply was lost on my ear, save, 'Madam, at any rate do not trifle with my feelings.' 'At any rate, did you say? Then take six per cent; that is the easiest to calculate.' Suddenly I found myself deserted--why or wherefore I was too busy to conjecture.'

แฟนนี่ เฟิร์นและพี่น้องของเธอทุกคนมีความคุ้นเคยกับการเขียนเป็นอย่างดีเพราะคลุกคลีอยู่ในวงการหนังสือพิมพ์ตั้งแต่เด็ก นาธานีล พาร์คเกอร์ วิลลิส (Nathaniel Parker Willis) พี่ชายเฟิร์นเป็นกวีมีชื่อเสียงตั้งแต่ยังเรียนมหาวิทยาลัยเยล เป็นผู้สื่อข่าวต่างประเทศให้หนังสือพิมพ์ The New York Mirror เป็นบรรณาธิการ The American Monthly Magazine และร่วมกับ จอร์จ มอร์ริส (George Morris) ก่อตั้งนิตยสารชื่อ The Home Journal ริชาร์ด สตอร์ส วิลลิส (Richard Storrs Willis) น้องชายเฟิร์นเป็นนักแต่งเพลงและกวีมีชื่อเสียงและเป็นบรรณาธิการนิตยสารชื่อ The Musical World and Times และ Once a Week จูเลีย ดีน วิลลิส (Julia Dean Willis) น้องสาวเฟิร์นเป็นนักภาษาศาสตร์และครูที่มีความสามารถ เธอเขียนคอลัมน์ให้ The Home Journal อีกด้วย เฟิร์นเองเป็นนักเขียนที่มีผลงานมากมายและมีรายได้ดีมากอีกด้วย

เมื่อสำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนของแคทเธอริน บีชเซอร์ เฟิร์นกลับบ้านเพื่อศึกษาวิชาการเรือน น่าสังเกตว่าบิดามารดาของเฟิร์นผู้ทุ่มเทเพื่อส่งเสริมการศึกษาระดับสูงของบุตรมิได้มีการเตรียมการเรื่องการประกอบอาชีพให้แก่บุตรสาวคนใดเลยเพราะเป็นประเพณีนิยมว่าผู้หญิงต้องออกเรือนแต่งงาน และสามีเป็นผู้หาเลี้ยงครอบครัวในขณะที่ภรรยาทำหน้าที่ทำงานบ้านเท่านั้น ในวันที่ 8 พฤษภาคม ค.ศ. 1838 เฟิร์นสมรสกับชาร์ลส์ แฮริงตัน เอ็ดเวิร์ด (Charles Harrington

Eldredge) พนักงานการเงินของธนาคารพานิชย์ ลูกชายคนเดียวของนายแพทย์ เฮเซเกียห์ เอ็ลเดร์ดจ์ (Hezekiah Eldredge) กับแมรี เอ็ลเดร์ดจ์ (Mary Eldredge) คหบดีผู้มั่งคั่งแห่งเมือง บอสตัน เฟิร์นมีความสุขในฐานะภรรยาและมารดาของลูกสาว 3 คนคือแมรี (Mary) เกิดปี ค.ศ. 1839 เกรซ แฮริงตัน (Grace Harrington) เกิดปี ค.ศ. 1840 และเอลเลน วิลลิส (Ellen Willis) เกิดปี ค.ศ. 1844 ความสุขนั้นมีระยะเวลาเพียง 9 ปี ความทุกข์ครั้งแล้วครั้งเล่าเข้ามาในชีวิตเธอ หลังจากนั้น คือน้องสาวของเฟิร์นเสียชีวิตจากการคลอดบุตรในปี ค.ศ. 1844 ทกสัปดาห์ต่อมา มารดาที่เธอรักมากเสียชีวิตลง แมรีลูกสาวคนโตของเฟิร์นเสียชีวิตในปี ค.ศ. 1845 แมรี สเตซ (Mary Stace) ภรรยาของนาธานีล พาร์คเกอร์ วิลลิสเสียชีวิตจากการคลอดบุตรในปี เดียวกัน เหตุการณ์ที่ทำให้ความเศร้าโศกอย่างสุดซึ่งเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1847 เมื่อชาร์ลส์ สามิของเฟิร์นเสียชีวิตด้วยโรคไข้ไทฟอยด์ในขณะที่ชีวิตการงานกำลังรุ่งโรจน์

เมื่อสามิเสียชีวิตเฟิร์นไม่มีที่พึ่งเพราะบิดามีภรรยาใหม่และบิดามารดาสามิไม่เต็มใจช่วยเหลือเธอและบุตรสาวสองคนเนื่องจากความมึนงงคิดว่าลูกชายตนรักและเชื่อเฟิร์นมากกว่าคนทุกฝ่ายพยายามหว่านล้อมให้เธอแต่งงานใหม่เพื่อจะได้มีผู้เลี้ยงดูเธอและบุตร โดยถูกต้องตามกฎหมาย ความจำเป็นในการดำรงชีวิตทำให้เฟิร์นจำใจสมรสกับซามูเอล พี ฟาร์ริงตัน (Samuel P. Farrington) พ่อค้าผู้มั่งคั่งแห่งเมืองบอสตันซึ่งเป็นหม้ายเมื่อวันที่ 15 มกราคม ค.ศ. 1849 การแต่งงานด้วยความจำเป็นนี้จบลงภายในเวลา 3 ปีด้วยการหย่าร้าง เพราะฟาร์ริงตันหึงหวงและริษยาความมีชื่อเสียง ผลงาน และความมีปฎิภาณไหวพริบของเฟิร์น เฟิร์นพยายามอ่อนข้อให้สามิ แต่เธอไม่สามารถฝืนใจตนเองได้ สามิจึงอพยพหนีเธอไป และอ้างเหตุที่เธอไม่ยอมติดตามเขาไป เป็นการฟ้องให้ศาลแห่งนครซิดคาโกตัดสินหย่าขาดคนทั้งสองในปี ค.ศ. 1852 การหย่าขาดทำให้เฟิร์นต้องเผชิญชะตากรรมตามลำพังอีกครั้งหนึ่ง เธอทำงานรับจ้างเย็บเสื้อผ้าแต่รายได้ไม่พออนุเงินจือครอบครัว เธอจึงต้องขอมยกเกรซให้ไปอยู่กับปู่และย่าชั่วคราว เธอพยายามไปสมัครเป็นครูแต่ขาดผู้สนับสนุนจึงไม่ได้งานนั้น เมื่อสิ้นหนทางเธอหันมาเริ่มงานเขียนเพื่อเลี้ยงตนเองและครอบครัวอีกครั้ง

เพราะนาธานีล พาร์คเกอร์ วิลลิสพี่ชายของเฟิร์นเป็นกวีและบรรณาธิการคนดังแห่งยุคในเมืองนิวยอร์ก เฟิร์นจึงส่งบทความที่เธอเขียนให้เขาพิจารณาเพื่อนำลงนิตยสารและเพื่อขอคำแนะนำในการปรับปรุงแก้ไข เขามีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันดีว่าชอบให้การสนับสนุนกวีหรือ

นักประพันธ์หญิงรุ่นใหม่หลายคนแต่เฟิร์นต้องผิดหวังเพราะนอกจากจะไม่ช่วยเหลือแล้วพี่ชายของเธอยังคงดูผลงานของเธอและชักจูงให้เธอหันไปเอาดีทางอื่น จอยซ์ ดับเบิลยู วอร์เรน (Joyce W. Warren) ในหนังสือชีวประวัติของเฟิร์นชื่อ Fanny Fern: An Independent Woman (1992) ตีพิมพ์ข้อความในจดหมายที่นาธานีล พาร์คเกอร์ วิลลิสเขียนวิจารณ์งานของเฟิร์นอย่างไม่ให้กำลังใจว่าแม้ว่างานเขียนของเฟิร์นจะแสดงว่าเฟิร์นมีไหวพริบแต่เป็นงานเขียนที่จะขายได้ในเมืองเล็กๆ อย่างบอสตันเท่านั้น เพราะงานเหล่านั้นไม่มีคุณภาพและการใช้ภาษาที่หยาบจนบางครั้งไม่สมควรตีพิมพ์ “They show talent, but they are in a style that would only do in Boston . . . [they] overstrained the pathetic . . . [and] her humor runs into dreadful vulgarity sometimes . . . In one or two cases they trench very close on indecency”⁸ ความใจแคบของนาธานีล พาร์คเกอร์ วิลลิสทำให้ความสัมพันธ์ของสองพี่น้องขาดสะบั้นลงแต่ได้จุดประกายแห่งความถือดีในตัวเฟิร์น เธอจึงมุ่งมั่นจนประสบความสำเร็จในที่สุด

บทความเรื่องแรกของเฟิร์นคือ “A Model Husband” ได้รับการตีพิมพ์เมื่อวันที่ 28 มิถุนายน ค.ศ. 1851 ในนิตยสารชื่อ Olive Branch ของเมืองบอสตัน เธอได้รับค่าตอบแทนเพียง 50 เซนต์ ต่อมาชื่อเสียงของเธอเริ่มโด่งดังขึ้น ผลงานของเธอได้รับการลอกไปตีพิมพ์ในนิตยสารและหนังสือพิมพ์ทั่วประเทศ⁹ ค่าตอบแทนงานเขียนของเฟิร์นเพิ่มมากขึ้นจาก ความช่วยเหลือของโอลิเวอร์ ไคเออร์ (Oliver Dyer) นายความชื่อดังของเมืองนิวยอร์กผู้เสนอให้เธอเขียนงานลงในหนังสือพิมพ์ The Musical World and Times ของเขาแต่เพียงฉบับเดียว ข้อเสนอนี้ทำให้หนังสือพิมพ์ในบอสตันจำใจขึ้นค่าตอบแทนให้เฟิร์น และหนังสือพิมพ์ The True Flag ของบอสตันจัดคอลัมน์ให้เธอโดยเฉพาะและไม่จำกัดเนื้อหาและขอบเขตงานเขียนของเธอ นับได้ว่าเฟิร์นเป็นคอลัมนิสต์หญิงที่สำคัญคนหนึ่งแห่งยุคทีเดียว

ความมีชื่อเสียงของเฟิร์นทำให้เจมส์ เซฟิธ เคอร์บี (James Cephus Derby) แห่งสำนักพิมพ์เคอร์บีและมิลเลอร์ (Derby and Miller) ในเมืองนิวยอร์กเสนอที่จะตีพิมพ์ผลงานรวมเล่มของเฟิร์นชื่อ Fern Leaves from Fanny's Port Folio (1853) โดยให้เธอเลือกว่าจะรับค่าตอบแทนแบบเหมาจ่ายค่าลิขสิทธิ์หรือจะแบ่งเป็นเปอร์เซ็นต์ของรายได้จากการพิมพ์ เธอเลือกประการหลังและเป็นการตัดสินใจที่จุดคือ เพราะผลงานนั้นเป็นผลงานของหญิงคนเดียวกับทั้งใน

ประเทศอังกฤษและประเทศสหรัฐอเมริกา ในปี ค.ศ. 1854 Fern Leaves ชุดที่ 2 ได้รับการตีพิมพ์พร้อมกับผลงานรวมเล่มสำหรับเด็กชื่อ Little Ferns for Fanny's Little Friends ผลงาน 3 เล่มนี้ขายได้ 132,000 เล่มในประเทศสหรัฐอเมริกา และ 48,000 เล่มในต่างประเทศ ภายในเวลา 2 ปีเธอได้รับค่าตอบแทนจากเปอร์เซ็นต์การขายมากกว่า 10,000 เหรียญสหรัฐ¹⁰

เจมส์ พาร์ตันบรรณาธิการผู้ช่วยของนิตยสาร The Home Journal ชื่นชอบงานเขียนของเฟิร์นมากและตัดเก็บผลงานทุกชิ้นของเฟิร์นไว้ เขาคัดลอกผลงานเหล่านั้นเพื่อตีพิมพ์ในนิตยสารดังกล่าวด้วยโดยไม่ทราบว่าเป็นน้องสาวของนาธานีล พาร์คเกอร์ วิลลิส เจมส์ พาร์ตันได้รับจดหมายชมเชยผลงานของเฟิร์นจากผู้อ่านคนหนึ่งจึงส่งให้เฟิร์นผ่านนิตยสารที่เฟิร์นสังกัดอยู่ พร้อมกับจดหมายของเขาที่ชักชวนให้เธอย้ายมาเมืองนิวยอร์กว่า “Dear Unknown: New York is the place for you. You will find subjects here starting up in your path wherever you go. Come! Come! Come!”¹¹ จะด้วยเหตุที่เธอเบื่อเมืองบอสตันหรือได้รับแรงบันดาลใจจากจดหมายของเจมส์ พาร์ตัน เฟิร์นหยุดเขียนคอลัมน์ในหนังสือพิมพ์เมืองบอสตันในฤดูใบไม้ผลิ ปี ค.ศ. 1853 และย้ายไปอาศัยในหอพักที่เมืองนิวยอร์กในปีเดียวกันนั่นเอง

ในปี ค.ศ. 1854 เฟิร์นตกลงเซ็นสัญญาที่จะเขียนนวนิยายให้สำนักพิมพ์เมสัน บราเธอร์ส (Mason Brothers) ด้วยนโยบายการโฆษณาที่มีประสิทธิภาพและเนื้อหานวนิยายที่อิงประวัติของผู้แต่งทำให้นวนิยายเรื่องแรกของเฟิร์นชื่อ Ruth Hall โด่งดังเป็นหนังสือขายดีได้รับทั้งคำชมเชยและคำโจมตีจากนักวิจารณ์อย่างกว้างขวาง ในปี ค.ศ.1855 วิลเลียม ยู มอลตัน (William U. Moulton) เจ้าของหนังสือพิมพ์ The True Flag ผู้เคียดแค้นที่เฟิร์นเลิกเขียนบทความให้ แก่แค้นเธอด้วยการตีพิมพ์เรื่องราวชีวิตของเธอที่เขาแต่งขึ้นเองชื่อ The Life and Beauties of Fanny Fern บรรยายว่าเธอเป็นสตรีสุรุษสุร้ายไร้ความกตัญญูรู้คุณและเป็นแม่หม้ายที่ไม่รักนวลสงวนตัว แม้ว่าหนังสือเล่มนี้จะทำลายชื่อเสียงของเฟิร์น เธอยังคงมีความเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวที่จะยึดอาชีพนักเขียนเพื่อให้เธอสามารถยืนอยู่ได้ด้วยลำแข้งของตนเอง

อาจกล่าวได้ว่าการตัดสินใจยึดอาชีพนักเขียนของเฟิร์นมีผลเนื่องมาจากยอดจำหน่ายสูงของผลงานที่เธอเขียน และอีกส่วนหนึ่งอาจมาจากคำชมเชยที่เธอได้รับจากนักเขียนและนักวิจารณ์ที่มีชื่อเสียงหลายคน อาทิ อลิซาเบธ เคดี สแตนตัน (Elizabeth Cady Stanton) ผู้สนับสนุน

ความเสมอภาคของสตรี และนาธานีล ฮอว์ธอร์น (Nathaniel Hawthorne) นักเขียนเลื่องชื่อแห่งยุค ตามปกติฮอว์ธอร์นเกลียดชังและเหยียดหยามนักประพันธ์สตรีร่วมสมัยของเขามากเพราะเขาเชื่อว่าสตรีเหล่านี้ไม่มีศิลปะการเขียนและเขียนเรื่องไร้สาระ เขาเรียกนักประพันธ์สตรีเหล่านี้ว่า “The d . . . d mob of scribbling women” หมู่สตรีนักเขียนที่น่าสาปสรรแต่ผู้อ่านส่วนใหญ่ก็ยังให้การสนับสนุน แต่เมื่อฮอว์ธอร์นได้อ่าน Ruth Hall แล้วเขาเปลี่ยนทัศนคติที่เคยมีต่อนักเขียนหญิงโดยเฉพาะแฟนนี่ เฟิร์น เขาเขียนจดหมายไปหาวิลเลียม ทิคเนอร์ (William Ticknor) เจ้าของสำนักพิมพ์ที่ตีพิมพ์ผลงานของเขาเป็นประจำเพื่อชมเชยแฟนนี่ เฟิร์นผู้มีลีลาการเขียนเผ็ดร้อน เสียดสี รุนแรง สมควรที่ผู้หญิงที่ต้องการจะเป็นนักเขียนทั้งหลายควรถือเป็นแบบอย่างดังนี้

The woman writes as if the devil was in her; and that is the only condition under which a woman ever writes anything worth reading. Generally women write like emasculated men, and are only distinguishable from male writers by greater feebleness and folly; but they throw off the restraints of decency, and came before the public naked, as it were--then their books are sure to possess character and value. ¹²

คำชมเชยเหล่านี้เองที่ช่วยผลักดันให้เฟิร์นมีกำลังใจผลิตงานเขียนต่อมา

ในปี ค.ศ. 1855 โรเบิร์ต บอนเนอร์ (Robert Bonner) เจ้าของหนังสือพิมพ์ The New York Ledger ตัดต่อให้เฟิร์นเขียนนวนิยายให้หนังสือพิมพ์ของเขาด้วยอัตราค่าตอบแทนสูงมากในขณะนั้นคือตอนละ 100 เหรียญสหรัฐ เฟิร์นเริ่มเขียนครั้งแรกในวันที่ 9 มิถุนายน ค.ศ. 1855 และทำให้ยอดจำหน่ายของหนังสือพิมพ์นั้นพุ่งขึ้นถึง 100,000 ฉบับต่อปี หลังจากนั้นเฟิร์นกลายเป็นนักเขียนประจำคอลัมน์หน้า 4 ของหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์นั้นด้วยอัตราค่าตอบแทนคอลัมน์ละ 25 เหรียญสหรัฐซึ่งเป็นอัตราที่สูงสำหรับคอลัมน์ทั่วไปจวบจนเธอเสียชีวิตในปี ค.ศ. 1872

ความสำเร็จในอาชีพของเฟิร์นทำให้เธอสามารถซื้อบ้านได้ด้วยน้ำพักน้ำแรงของตนเองที่ถนนออกซ์ฟอร์ด (Oxford Street) เมืองบรูคลิน (Brooklyn) มลรัฐนิวยอร์ก เธอแต่งงานเมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม ค.ศ. 1856 กับเจมส์ พาร์ตันผู้มีอายุน้อยกว่าเธอถึง 11 ปีหลังจากคบหากับเขาเป็นเวลากว่า 2 ปีครึ่ง ที่โบสถ์เพิร์สเพรสไบทีเรียน (The First Presbyterian Church) เมืองโฮโบเคน (Hoboken) มลรัฐนิวเจอร์ซีย์ (New Jersey)

ผลงานของเฟิร์นหลังจากตีพิมพ์ Ruth Hall (1855) คือ Rose Clark (1856) ผลงานรวมเล่ม Fresh Leaves (1857) The Play-Day Book (1857) The New Story Book for Children (1864) Folly As It Flies (1868) Ginger-Snaps (1870) และ Caper-Sauce (1872) เฟิร์นเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งหลังจากต่อสู้กับความเจ็บปวดมาเป็นเวลา 6 ปีในวันที่ 10 ตุลาคม ค.ศ. 1872 ตลอดเวลา 16 ปีเธอไม่เคยพลาดเขียนบทความเพื่อตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ The New York Ledger เลย เมื่อโรคร้ายทำให้เกิดความเจ็บปวดอย่างรุนแรงและทำให้มือข้างขวาของเธอใช้การไม่ได้เธอต้องเขียนด้วยมือซ้าย ต่อมามือทั้งสองข้างใช้การไม่ได้เธอขอให้สามีเขียนตาม เกรซ กรีนวูด (Grace Greenwood) นักเขียนสตรีร่วมสมัยของเฟิร์นกล่าวชมเชยความอดุสาหะ ความตรงต่อเวลา และสุขภาพที่ดีของเฟิร์นว่า “What habits of industry, what system, what thoughtfulness, what business integrity, what superwoman punctuality, and O Minerva--Higeia! what health!”¹³

แฟนนี่ เฟิร์นถูกฝังไว้เคียงข้างร่างของบุคคลที่เธอรักมากคือสามีคนแรก ชาร์ลส์ แฮริงตัน เอ็ลเคร็คจ์ และลูกสาวสองคนคือแมรีและเกรซ ที่สุสานเมาท์ ออเบิร์น (Mount Auburn Cemetary) ในเมืองเคมบริดจ์ มลรัฐแมสซาชูเซตส์ โรเบิร์ต บอนเนอร์เป็นผู้อุปถัมภ์ค่าใช้จ่ายในการทำแผ่นหินสลักชื่อบนหลุมศพเฟิร์นโดยลูกสาวคนสุดท้ายของเฟิร์นเป็นผู้ออกแบบ แผ่นหินนั้นสลักเพียงคำว่า “Fanny Fern” และประดับประดาด้วยปูนปั้นเป็นรูปใบเฟิร์นพันเกี่ยวกันงดงามมากเพราะเอลเลนเชื่อว่าความมีชื่อเสียงของเฟิร์นจะคงอยู่คู่นิรันดร์โดยไม่ต้องเขียนคำพรรณนาใดๆ ไว้ ความเชื่อของเอลเลนไม่ผิดเสียทีเดียวเพราะแม้ว่าชื่อเสียงของเฟิร์นจะหายไปเกือบหนึ่งร้อยปีหลังจากที่เธอเสียชีวิต ปัจจุบันนี้ผลงานที่ทรงคุณค่าทางวรรณกรรมอย่างยิ่งของเธอได้รับการนำกลับมาศึกษาอย่างแพร่หลายอีกวาระหนึ่ง

กิจกรรมการเรียนรู้ 1

1. ให้นักศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับประวัติของเฟนนี่ เฟิร์น
2. ให้นักศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับความเชื่อทางศาสนาของเฟนนี่ เฟิร์น
3. ให้นักศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับทัศนคติและบทบาทของเฟนนี่ เฟิร์นในด้านการศึกษาของสหรัฐอเมริกา
4. ให้นักศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเฟนนี่ เฟิร์นกับนักเขียนคนอื่นๆ ในสมัยนั้น อาทิ วอลท์ วิทแมน เกรซ กรินวูด และโธมัส บัทเลอร์ กันน์ (Thomas Butler Gunn)

2. ผลงานของเฟนนี่ เฟิร์น และแนวทางการวิจารณ์

2.1

Ruth Hall¹⁴

Chapter LVI

It was a sultry morning in July. Ruth had risen early, for her cough seemed more troublesome in a reclining posture. "I wonder what that noise can be?" said she to herself; whir--whir--whir, it went, all day long in the attic overhead. She knew that Mrs. Waters had one other lodger beside herself, an elderly gentleman by the name of Bond, who cooked his own food, and whom she often met on the stairs, coming up with a pitcher of water, or a few eggs in a paper bag, or a pie that he had bought of Mrs. Flake, at the little black grocery-shop at the corner. On these occasions he always stepped aside, and with a deferential bow waited for Ruth to pass. He was a

thin, spare man, slightly bent; his hair and whiskers curiously striped like a zebra, one lock being jet black, while the neighboring one was as distinct as white. His dress was plain, but very neat and tidy. He never seemed to have any business out-doors, as he stayed in his room all day, never leaving it at all till dark, when he paced up and down, with his hands behind him, before the house. “Whir--whir--whir.” It was early sunrise; but Ruth had heard that odd noise for two hours at least. What could it mean? Just then a carrier passed on the other side of the street with the morning papers, and slipped one under the crack of the house door opposite.

A thought! why could not Ruth write for the papers? How very odd it had never occurred to her before? Yes, write for the papers--why not? She remembered that while at boarding-school, an editor of a paper in the same town used often to come in and take down her compositions in short-hand as she read them aloud, and transfer them to the columns of his paper. She certainly ought to write better now than she did when an inexperienced girl. She would begin that very night; but where to make a beginning? who would publish her articles? how much would they pay her? to whom should she apply first? There was her brother Hyacinth, now the prosperous editor of the Irving Magazine; oh, if he would only employ her? Ruth was quite sure she could write as well as some of his correspondents, whom he had praised with no niggardly pen. She would prepare samples to send immediately, announcing her intention, and offering them for his acceptance. This means of support would be so congenial, so absorbing. At the needle one's mind could still be brooding over sorrowful thoughts.

Ruth counted the days and hours impatiently, as she waited for an answer. Hyacinth surely would not refuse her when in almost every number of his magazine

he was announcing some new contributor; or, if he could not employ her himself, he surely would be brotherly enough to point out to her some one of the many avenues so accessible to a man of extensive **newspaperial** and literary acquaintance. She would so gladly support herself, so cheerfully toil day and night, if need be, could she only win an independence; and Ruth recalled with a sigh Katy's last visit to her father, and then she rose and walked the floor in her impatience; and then, her restless spirit urging her on to her fate, she went again to the post office to see if there were no letter. How long the clerk made her wait ! Yes, there was a letter for her, and in her brother's hand-writing too. Oh, how long since she had seen it!

Ruth heeded neither the jostling of office-boys, porters, or **draymen**, as she held out her eager hand for the letter. Thrusting it hastily in her pocket, she hurried in breathless haste back to her lodgings. The contents were as follows:

“I have **looked** over the pieces you sent me, Ruth. It is very evident that writing can never be your forte; you have no talent that way. You may possibly be employed by some inferior newspapers, but be assured your articles never will be heard of out of your own little provincial city. For myself I have plenty of contributors, nor do I know of any of my literary acquaintances who would employ you. I would advise you, therefore, to seek some unobtrusive employment.

Your brother,

“Hyacinth Ellet.”

A bitter smile struggled with the hot tear that fell upon Ruth's cheek. “I have tried the unobtrusive employment,” said Ruth; “the wages are six cents a day, Hyacinth;” and again the bitter smile disfigured her gentle lip.

“No talent!”

“At another tribunal than his will I appeal.”

“Never be heard of out of my own little provincial city!” The cold, contemptuous tone stung her.

“But they shall be heard of;” and Ruth leaped to her feet. “Sooner than he dreams of, too. I can do it, I feel it, I will do it,” and she closed her lips firmly; “but there will be a desperate struggle first,” and she clasped her hands over her heart as if it had already commenced; “there will be scant meals, and sleepless nights, and weary days, and a throbbing brow, and an aching heart; there will be the chilling tone, the rude repulse; there will be ten backward steps to one forward. Pride must sleep! but--” and Ruth glanced at her children--“it shall be done. They shall be proud of their mother. Hyacinth shall yet be proud to claim his sister.”

“What is it, mamma?” asked Katy, looking wonderingly at the strange expression of her mother’s face.

“What is it, my darling?” and Ruth caught up the child with convulsive energy; “what is it? only that when you are a woman you shall remember this day, my little pet;” and as she kissed Katy’s upturned brow a bright spot burned on her cheek, and her eye glowed like a star.

Chapter LVII

“Doctor?” said Mrs. Hall, “put down that book, will you? I want to talk to you a bit; there you’ve sat these three hours, without stirring, except to brush the flies off your nose, and my tongue actually aches keeping still.”

“Sh--sh--sh,” said the doctor, running his forefinger along to guide his purblind eyes safely to the end of the paragraph. “Sh--sh. ‘It-is es-ti-ma-ted by Captain Smith---that--there--are--up’ards--of--ten--hundred--human--critters--in--the--Nor-West--sett-le-ment.’ Well--Mis. Hall--well--” said the doctor, laying a faded ribbon mark between the leaves of the book, and pushing his spectacles back on his forehead, “what’s to pay now? what do you want of me?”

“I’ve a great mind as ever I had to eat,” said the old lady, pettishly, “to knit twice round the heel of this stocking, before I answer you; what do you think I care about Captain Smith? Travelers always lie; it is a part of their trade, and if they don’t it’s neither here nor there to me. I wish that book was in the Red Sea.”

“I thought you didn’t want it *read*,” retorted the irritating old doctor.

“Now I suppose you call that funny,” said the old lady. “I call it simply ridiculous for a man of your years to play on words in such a frivolous manner. What I was going to say was this, i.e. if I can get a chance to say it, if *you* have given up all idea of getting Harry’s children, *I* haven’t, and now is the time to apply for Katy again; for, according to all accounts, Ruth is getting along poorly enough.”

“How did you hear?” asked the doctor.

“Why, my milliner, Miss **Tiffkins**, has a nephew who tends in a little **grocery**-shop near where Ruth boards, and he says that she buys a smaller loaf every time she comes to the store, and that the milkman told him that she only took a pint of milk a day of him now; then Katy has not been well, and what she did for doctors and medicines is best known to herself; she’s so independent that she never would complain if she had to eat paving stones. The best way to get the child will be to ask her here for a visit, and say we want to cure her up a little with country air. You

understand? that will throw dust in Ruth's eyes, and then we will take our own time about letting her go back you know. Miss Tiffkins says her nephew says that people who come into the grocery-shop are very curious to know who Ruth is; and old Mr. Flake, who keeps it, says that it wouldn't hurt her any, if she is a lady, to stop and talk a little, like the rest of his customers; he says, too, that her children are as close-mouthed as their mother, for when he just asked Katy what business her father used to do, and what supported them now he was dead, and if they lived all the time on bread and milk, and a few such little questions, Katy answered, 'Mamma does not allow me to talk to strangers,' and went out of the shop, with her loaf of bread, as dignified as a little duchess."

"Like mother, like child," said the doctor; "proud and poor, proud and poor; that tells the whole story. Well, shall I write to Ruth, Mis. Hall, about Katy?"

"No," said the old lady, "let me manage that; you will upset the whole business if you do. I have a plan in my head, and to-morrow, after breakfast, I'll take the old chaise, and go in after Katy."

In persuance of this plan, the old lady, on the following day, climbed up into an old-fashioned chaise, and turned the steady old horse's nose in the direction of the city; jerking at the reins, and clucking and gee-ing him up, after the usual awkward fashion of sexegenerian female drivers. Using Miss Tiffkins's land-mark, the little black grocery-shop, for a guide-board, she soon discovered Ruth's abode; and so well did she play her part in comiserating Ruth's misfortunes, and Katy's sickly appearance, that the widow's kind heart was immediately tortured with the most unnecessary self-reproaches, which prepared the way for an acceptance of her invitation for Katy "for a week or two;" great promises, meanwhile, being held out to

the child of “a little pony to ride,” and various other tempting lures of the same kind. Still little Katy hesitated, **clingling** tightly to her mother’s dress, and looking, with her clear, searching eyes, into her grandmother’s face, in a way that would have embarrassed a less artful manoeuvrer. The old lady understood the glance, and put it on file, to be attended to at her leisure, it being no part of her present errand to play the unamiable. Little Katy, finally won over, consented to make the visit, and the old chaise was again set in motion for home.

Chapter LVIII

“How d’ye do, Ruth?” asked Mr. Ellet, the next morning, as he ran against Ruth in the street; “glad you have taken my advice, and done a sensible thing at last.”

“I don’t know what you mean,” answered Ruth.

“Why, the doctor told me yesterday that you had given Katy up to them, to bring up; you would have done better if you had sent off **Nettie** too.”

“I have not ‘given Katy up,’” said Ruth, starting and blushing deeply; “and they could not have understood it so; she has only gone on a visit of a fortnight, to recruit a little.”

“Pooh--pooh!” replied Mr. Ellet. “The thing is quietly over with; now don’t make a fuss. The old folks expect to keep her. They wrote to me about it, and I approved of it. It’s the best thing all round; and, as I just said, it would have been better still if **Nettie** had gone, too. Now don’t make a fool of yourself; if you can go once in a while, I suppose, to see the child.”

“**How** can I go?” asked Ruth, looking her father calmly in the face; “It costs fifty cents every trip, by railroad, and you know I have not the money.”